

[Ellemann-Jensen]

Om hvad er det så, der er nødvendigt? Ja, efter venstres opfattelse skal der føres, hvad man kunne kalde en udbudsskabende politik, en politik, som vækker de slumrende kræfter i dansk erhvervsliv ved at give dem frihed og indtjeningsmuligheder. Ingen skal længere kunne tvivle om, at det vil lønne sig at yde en indsats.

Kernen i en sådan politik må være en dybtgående offentlig udgiftsreform. Det er her, problemerne er skabt, så det er også her, vi skal begynde, når udviklingen skal vendes til det bedre. Det er nødvendigt at gennemføre meget omfattende offentlige besparelser, og det er nødvendigt at ændre på mange af de principper, hvorefter det offentlige i dag afholder sine udgifter og henter sine indtægter.

Venstre har peget på, hvordan der kan skabes offentlige besparelser, som i løbet af få år vil nå op på omkring 20 mia. kr. om året. Regeringen synes, det lyder voldsomt. Andre synes, det lyder af lidt, når man sammenligner det med det underskud på statsfinansierne på nu over 40 mia. kr. Hvis det ånderum, som sådanne besparelser kan give dansk økonomi, udnyttes på den rigtige måde, så vil det kunne medføre en udbudsreaktion, en udvidelse af produktion og beskæftigelse, som yderligere vil give bidrag til at få gang og balance i samfundsøkonomien.

Vi vil derfor først og fremmest bruge de frigjorte midler til at give produktionen omfattende skattelettelser. Vi har allerede peget på en lang række områder, hvor skattelettelser for erhvervene og omlægninger i beskattningen vil kunne medføre dels meget tiltrængte omkostningslettelser, dels en tilskyndelse til ny investering, ny aktivitet. Det skal så bane vejen for, at vi på et senere tidspunkt kan gennemføre lettelser i det direkte indkomstskattetryk.

Som et led i en sådan politik er det nødvendigt, at dele af det sociale sikringsystem bliver lagt om, først og fremmest dagpengesystemet. Det danske arbejdsløshedsforsikringsystem er skabt i en anden tid og under andre vilkår end dem, vi kender i dag. Derfor er det ikke så svært, at tingene er løbet løbsk, og at mange mennesker i dag bliver anbragt i den menneskeligt helt urimelige og uacceptable situation, at det ikke kan betale sig at arbejde, og derfor må vi ændre dagpengesystemet og bistandsloven. Kun ved at

lette omkostningerne i produktionen, lette skattetrykket, omlægge skattesystemet, omlægge det sociale sikringsystem og rydde op i de mange restriktioner, pålæg, byrder og kontrolregler, som er ved at kvæle alt initiativ, kan det lade sig gøre at øge produktion og beskæftigelse i det danske samfund.

Vi kan ikke løse Danmarks arbejdsløshedsproblem ved at lave nye arbejdspladser i stat og kommune, ved at starte offentlig produktion, som udkonkurrerer privat produktion. Det vil bare føre os over i en anden samfundsform, uden at det enkelte menneskes muligheder for personlig frihed og velstand bliver forbedret, og vi løser jo heller ikke arbejdsløshedsproblemet ved bare at nedsætte arbejdstiden og dermed fordyre produktionen.

Der er altså brug for et brud med den politik, regeringen står for, og en sådan politik, et virkeligt alternativ til socialdemokratiets, vil venstre arbejde for. Vi vil søge at skabe et så bredt politisk samarbejde som overhovedet muligt om en sådan politik. Der er allerede skabt et positivt samarbejde herom imellem venstre og det konservative folkeparti, og vi er sikre på, at andre partier vil finde vej, for der er for os ingen tvivl om, at statsministerens åbningstale og regeringens indsats i sommer og i efteråret har været en stor skuffelse også for de partier, som samarbejder med regeringen i dag. Vi vil arbejde for, at så mange som muligt kan finde sammen i et reelt samarbejde om en ny økonomisk politik.

Statsministerens tale i tirsdags indeholdt traditionen tro en invitation til politisk samarbejde, og vi ville gerne tro på den invitation, men vi har vanskeligt ved at vurdere den, når statsministeren ikke er særlig konkret i spørgsmålet om, hvad et sådant samarbejde skulle omfatte. Vi har da også bidt mærke i, at statsministeren ikke viser skyggen af imødekømmenhed over for de synspunkter, som andre partier har lagt frem. Det er jo ikke nok bare at sige, at der kun er én politik, der duer, og det er socialdemokratiets, og så betegne alt andet som urealistisk. Det skaber ikke grundlag for det samarbejde, statsministeren taler om.

Det er slet ikke troværdigt, når statsministeren i sin åbningstale giver rollen som den glade giver, for hvis åbningstalen var tynd og intetsigende, når det drejede sig om konkrete